

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **X. S. Ch.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalované: **Policie ČR – Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 259/2003 - 12, ze dne 30. 4. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví citované usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. SCPP-4870/C-217-2003, ze dne 29. 9. 2003. Napadeným rozhodnutím změnil žalovaný rozhodnutí Oddělení cizinecké policie Praha č.j. SCPP-362/PH-XIII-c-2003, ze dne 14. 7. 2003 tak, že žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů ze dne 25. 1. 2001 a ze dne 26. 10. 2001 zamítl podle ust. § 33 odst. 6 a § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Městský soud v Praze žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) ve spojení s ust. § 68 písm. e) s. ř. s. a § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců jako nepřipustnou odmítl, neboť rozhodnutí o neudělení víza jsou podle posléze uvedeného ustanovení z přezkoumání soudem vyloučena. Pojem rozhodnutí o neudělení víza potom zahrnuje jak rozhodnutí, jímž se zamítá žádost o udělení víza, tak

i rozhodnutí, jímž se zamítá žádost o prodloužení víza. Tento svůj závěr opřel Městský soud v Praze zejm. o ust. § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého na udělení víza není právní nárok. Není-li pak právní nárok na udělení víza, nemůže být právní nárok ani na jeho prodloužení. Citovaný závěr vyplývá podle soudu rovněž z logiky věci, kdy prodloužení víza není ničím jiným, než udělením víza na dobu další po uplynutí doby platnosti víza předchozího, a nachází svůj výraz rovněž ve společných ustanoveních k vízům zákona o pobytu cizinců, kde je upravena shodně žádost o udělení víza jak pro žádost o jeho udělení, tak o jeho prodloužení.

Usnesení Městského soudu v Praze napadl žalobce kasační stížností. Tím, že soud jeho žalobu odmítl jako nepřipustnou, porušil podle jeho názoru zákon, neboť své odůvodnění opřel pouze o logiku a dedukci a nemá pro něj přímou oporu v zákoně o pobytu cizinců. Usnesení soudu napadá rovněž z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně pro jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tuto spatřuje v tom, že veškeré úkony v dané věci měly být v souladu s čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, resp. § 36 odst. 1 s. ř. s. přeloženy do mateřského jazyka účastníka, což se nedělo. Napadené rozhodnutí navíc v rozporu s cit. ustanovením s. ř. s. neobsahovalo překlad do čínštiny. Stěžovatel proto žádá, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel primárně napadá usnesení Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Tuto spatřuje v tom, že soud své odůvodnění opřel pouze o logiku a dedukci a nemá pro něj přímou oporu v zákoně o pobytu cizinců.

Při posuzování věci se Nejvyšší správní soud soustředil, obdobně jako Městský soud v Praze, především na otázku, zda je na vyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti víza právní nárok, či zda i na tento institut dopadá plně část první, hlava III. díl pátý zákona č. 326/1999 Sb., ve znění zákona č. 140/2001 Sb., tedy společná ustanovení k vízům, a to včetně dispozice ust. § 51 odst. 2 cit. zákona. Při posouzení této otázky se nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu omezit toliko na prostý jazykový výklad ust. § 33 odst. 1 cit. zákona o pobytu cizinců. Ten by mohl vést k závěru, že při splnění jediné v tomto ustanovení přímo obsažené podmínky – tedy při trvání účelu, pro nějž bylo vízum uděleno – není správnímu orgánu poskytnut další prostor ke správnímu uvážení a byl by dán právní nárok na vyhovění takové žádosti. Předmětné ustanovení však není možno interpretovat takto izolovaně, nýbrž je nutno vyložit je v kontextu celé hlavy III. části první tohoto zákona. Součástí této hlavy je i díl pátý obsahující ust. § 51 odst. 2. Z tohoto pohledu neobstojí argument, že se ust. § 51 odst. 2 cit. zákona vztahuje pouze na řízení o udělování víz a nikoliv již na řízení jiná, neboť právě tato řízení související jsou náplní dílu pátého, stejně jako řízení o udělování víz, jak ukazuje i zahrnutí ust. § 60 odst. 1 týkajícího se právě žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum. Je tak třeba chápat ust. § 51 odst. 2 cit. zákona jako normu, která stanoví atribut nenárokovosti nejen na udělování víz, ale i na řízení související, ledaže by speciální norma či logika věci vedly k jinému závěru. V případě interpretovaného ustanovení však žádná z těchto překážek nenastává. Naopak řízení o prodloužení doby pobytu na území ČR na vízum se nachází v maximálně podobném režimu jako řízení o udělování víz samotné. Této podobnosti obou režimů nasvědčuje například

i ust. § 60 odst. 6 cit. zákona, které stanoví pro nevyhovění žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum obdobné podmínky, jako pro nevyhovění žádosti o vízum. Nebylo by také logické, jestliže by byla správnímu orgánu poskytnuta různá míra správního uvážení pro oba tyto typy řízení, přestože by posuzoval obdobné podmínky, vycházel by z obdobných dokumentů a i následky jeho rozhodování by byly obdobné, neboť pokud jsou identické vstupy i výstupy rozhodování, musel by být dán zvláštní důvod k tomu, aby tyto vstupy a výstupy podléhaly různému režimu posuzování a rozhodování. Takovým zvláštním důvodem rozhodně není pouhý imperativně se tvářící slovesný tvar slovesa „prodloužit“ v ust. § 33 odst. 1 cit. zákona, zvláště, když obdobně imperativní tvar je zvolen i v ust. § 30 odst. 1 cit. zákona upravující přímo udělování víz.

Jak vyplývá z výše uvedeného, považuje Nejvyšší správní soud řízení o prodloužení víza za podtyp řízení o udělení víza, a má proto za to, že se i na toto řízení vztahuje ust. § 171 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Tento závěr odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozhodnutí publikované ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 224/2004). Městský soud v Praze tedy správně dovodil nepřipustnost žaloby dle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. a stěžovatelem podanou žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) důvodně odmítl.

Co se týká vytýkaného nedostatku tlumočení, resp. překladu soudního rozhodnutí do čínštiny, ani tato námitka není důvodná. Podle ust. § 18 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ustanoví soud účastníku, jehož mateřštinou je jiný jazyk než český, tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. Městský soud v Praze odmítl žalobu stěžovatele jako nepřipustnou, a ve věci tak nebylo nařízeno jednání. Potřeba ustanovení tlumočníka tudíž v daném případě nevznikla. Kromě toho byl stěžovatel po celou dobu správního, jakož i soudního řízení zastupován kvalifikovanými právními zástupci z řad advokátů, a jeho práva tak byla chráněna dostatečně. Z posléze uvedeného důvodu není důvodná ani námitka absence překladu soudního rozhodnutí. Ani důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž naplněn není.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí vadami podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) ani e) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Za této procesní situace již Nejvyšší správní soud nerozhodoval samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. června 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu